

T.N. 665.

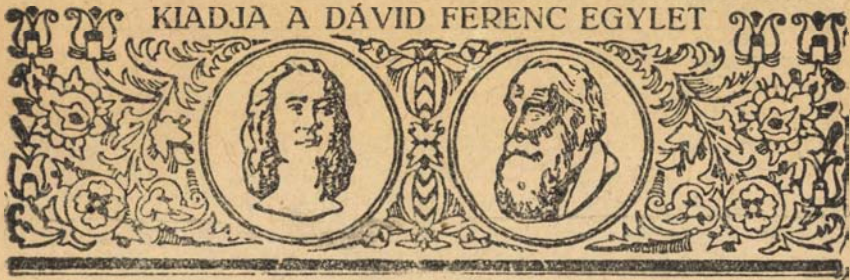
LII. évfolyam.

Kolozsvár, 1942. február.

2. szám.

UNTÁRIUS KÖZLÖNY

A VALLÁSOS ÉS ERKOLCSOS ÉLET ÉBRESZTÉSÉRE
KIADJA A DÁVID FERENC EGYLET

Alapította : DR. BOROS GYÖRGY.

László Gyula

nyug. testnevelési tanár és kollégiumi titkár.

1864—1942.

Búcsú szavak László Gyula nyug. testnevelési tanár ravatalánál.

Mélyen megihatott lélekkel állck meg e ravatal előtt, midőn ama szomorú kötelességnek és megbízásnak teszek eleget, hogy a tanári testület nevében és megbízásából búcsú szavakat mondjak az örökkévalóság útján elindult kedves kartársunknak: László Gyulának. A búcsú mindig fájdalmas, bizonyos értelemben temetés, temetés akkor is, mikor nem végső, hanem csak hosszabb elválásról van szó. Ez a búcsú azonban végső búcsú. A nagy útra induló kartársunk néma ajkai azt jelentik: Az én orcámat nem látjátok többé. És mégis úgy érezzük, hogy ebben a fájdalmas búcsúban, mint minden igazi fájdalomban, van valami felemelő, valami magasztos. A test porrá lesz, mert porból vétetett, de a személyiség, a lélek meg marad továbbra is. Az igazi érték el nem veszhet. S ha hiányozni fog is az ő lekötelező egyénisége közülünk, valójában mindig itt lesz miközöttünk, hogy hirdesse az élet diadalát a halál fölött.

Az ő szép életével az emlékek sokasága rajzik fel lelkünkben. László Gyula kartársunk akkor jött hozzánk, mikor az unitárius és a magyar élet a legvirágzóbb volt. Idejövetele egybeesik azzal az idővel, mikor kollégiumunk hatalmas épülete elkészült.

A történelem folyamán át János Zsined rövid uralkodása kivételével ebben az időben volt egyházunk a leggazdagabb, intézetünk mindenképpen a legnagyobb reményekre jogosító. Boldog örömlünkben el sem tudtuk képzelni azokat a nagy csapásokat, melyeket a világháborút előidéző ördögi munka mi reánk zúdított. Ebben a boldog időben, a régi nagy Magyarországon, László Gyula, a kiváló képességgel és tehetséggel megáldott testnevelési tanár Kolozsvár sport köreiben, a nevelés munkájában kiváló nevet biztosít magának. Tanítványai s ezek között intézetünk ifjúsága a versenyeken nyert babérokát az ő szakavatott munkásságának köszönhetik. Az tette őt boldoggá, ha tanítványai a versenyeken a pálmát elnyerhették.

Amikor a magyar ég tartósan beborult, a változott viszonyok között, a kiuzsorázott, javai nagy részétől megfosztott intézetünkben tovább folytatta a nevelés munkáját mindaddig, amíg a közoktatásügyi törvények nyugdíjba vonulásra nem kényszerítették. A munka és sport szeretete azonban sohasem lankadott lelkében, de az ifjúság iránt való szeretete sem. Nyugdíjban léte alatt is állandóan érdeklődik, a sport, a testnevelés ügye iránt, s minden alkalommal buzgolkodik, így vizsgán a versenyzők jutalomban részesüljenek. Mint tanár 32 évig állott intézetünk szolgálatában, ebből 12 évig az elnyomtas keserves idejében.

Mint kollégiumi titkár 12 évig volt intézetünknek csodála-

tosan pontos tisztviselője. Mint tisztviselő a legodaadóbb gond-
dal teljesítette a reá bízott feladatot s abban lelte örömét, ha
másoknak szolgálatára állhatott. Mint kartárs a leghűségesebb
és mindig igazi jóakarató barát volt. Mint az unitárius egyház
tagja az istentiszteleteknek s minden nevezetes alkalomnak
pontos látogatója és résztvevője. A kötelességből mindig ki-
vette a maga részét.

Példaadó szép családi életéről talán nem is illik a próza
darabos nyelvén beszélni, ezt meg kellene énekelni. A családjá
valóban egyenlő volt a szentség fogalmával. Mily boldog volt,
ha gyermekei sikereiről és boldogságáról — és ilyenben Isten-
nek hála bőségesen volt része — beszélhetett. S hát amikor
még kis unokájáról is. Valóban, nem csodálkozhatunk, ha e
földi életben mindig a munkát kereste, mert neki a munka ele-
me volt nemcsak magáért a munkáért, hanem abban a tudat-
ban is, hogy neki családjáért, egyházáért, forrón szeretett édes
hazánkért kell dolgoznia.

A munkát most egy felsőbb parancs beszüntette. Hirtelen
jött hatalmas betegség ágybadöntötte s a hatalmas, erős test-
nek engedelmeskednie kellett a felsőbb parancsoknak. Még halál-
küzdelmében is a munka- s kötelességteljesítés sarkalta. Láz-
álmában is azt képzelte, hogy több feladatot kell elvégeznie,
mindaddig, míg a halál ereje végleg elcsendesítette. Most már
megszűnt munkálkodni. Teljes és végleges pihenőre tért.

Most már tovább nem dolgozhatik. Mert hűségesen, becsü-
letesen teljesítette azt, ami reá volt bízva. Az az erő, az a szel-
lem azonban, amely életét áthatotta, amely őt munkára serken-
tette, tovább él mi közöttünk. A tanítványok sokaságának lel-
kében, egyházunk, intézetünk évkönyveinek lapjain élni fog a
László Gyula tanár neve, mint a pontos kötelességteljesítés,
az örökös, soha meg nem szünő munka, lelkesedés és határtal-
an jóság és szolgálatkészség megtestesítése. A sír szélén is
erős, törhetetlen hittel hirdetjük és kérdezzük: „Halál, hol van
a te diadalod? Koporsó, hol van a te fulánkod?”

Nem hiszünk a halál diadalában, a koporsó hatalmában. Az
csak a por testet zárja magába. A lélek, mely a testnek irányí-
tója, tovább él, az halhatatlan.

„Ki kedveseinek emlékezetében él,
Nem hal meg az, csupán elutazott,
Halott csak az, akit elfelejtettek.“

László Gyula! mi soha, soha, el nem feledünk téged.
Isten veled! Isten veled!

Benczédi Pál.

A tanonc kérdés egyházunkban.

Két dolog teszi egyházunkban időszerűvé a tanonc kérdést: a kisebbségi sorsban az ipar és kereskedelem elrománosítását követő magyar űr kitöltése, tehát a múlt hiányainak maradéktalan pótlása s 2. a jövő mind tisztábban kirajzolódó kívánalmainak a követelése. Magyarország arccal az új világ felé nem maradhat egykarú emberként pusztán agrárország, hanem céltudatos és erős iparosodásba kell, hogy kezdjen, ki kell növesztenie a másik karját is, mert csak így, két kézzel emelheti fel a nemzetet. A felemelkedés lelki tényezői a magyar egyházak, melyeknek legfőbb kötelességük gondoskodni arról, hogy a kifejlődő új magyar iparos és kereskedő társadalom ne csak számban és névleg, de szellemben is keresztény legyen. A munka hivatássá és erkölcsi értékévé, a kereskedő és iparos a hivatásrendi nemzet-szervezetben őszintén tisztelt és megbecsült nemzet-tényezővé, a foglalkozás maga hivatástudattá kell, hogy magasztosuljon. Óriási rászánás, erőfeszítés, anyagi és lelki javak felhasználása szükséges ahhoz, hogy ez a minden ízében elhanyagolt, de megújulásra és kiépülésre váró magyar kérdés sikeresen és méltóképpen megoldassék.

A magyar ipar és kereskedelem kül- és belföldi életfeltételeinek és életterének a megteremtése a mindenkori magyar kormány munkája és kötelessége, a hivatás kereszténnyé formálása, a lelkiség és a jellem kiművelése már egyházi feladat is, nem csupán a múltért, amely azt mutatta és igazolta, hogy egyházaink a megpróbáltatások idején mindig erős támaszt nyertek az iparos és kereskedő társadalomban, különösen veszélyeztetett nemzetiségi vidékeken és városokban, ahol a várvédő és nemzeti kultúrát fenntartó elem a munkás rétegek mellett főleg a kis iparos és kereskedő rétegből rekrutálódott, hanem a jövő szempontjából is amikor a nemzeti és vallásos értékek párhuzamosan vagy egymást kiegészítve akarják és fogják munkálni a jobb magyar jövőt.

Az egyházak természetesen sorompóba álltak s mindenik a maga elképzelése és adottsága szerint próbál belekapcsolódni a nemzetépítő munkába. Az Unitárius Egyház ezideig csak kezdeményező lépéseket tett, mert azt, hogy helyenként, tehát városokban és ipari központokban lelkészeink hitoktatásban, a Nőszövetségek pedig tehetségük szerint anyagi támogatásban részesítik az arra rászorulókat, csupán kezdetnek nevezhetjük. Fontosságában már többet jelent az a lépés, amely ha primitív formában is átmeneti jelleggel is, de a kolozsvári kollégiumban „sejt” tanoncotthont rendezett be a Teológia közvetlen felügyelete alatt. Ezzel párhuzamos jelentőségű a „Berde-Bizottság” azirányú tevékenysége, mely Müller Géza mérnök afia vezetésével központi tisztviselők és a kolozsvári lelkes iparos és kereskedő híveink támogatásával tanoncokat igyekszik elhe-

lyezni városszerte s ha szükséges nagyobb arányú anyagi támogatásban is részesíteni. Az unitárius tanoncotthon eszméje és az elhelyezés kérdése az az alapgondolat, amellyel néhány szóban foglalkozni szeretnék.

Megemlítettem már, hogy Magyarország arccal az új világ felé nagyvonalú iparosodást kell, hogy végrehajtson, hiszen ettől függ nemzeti léte és megerősödése. A zsidókérdés egészséges megoldása, a nemzeti és európai újjáépítés gigantikus követelményei szinte ránk erőszakolja az iparosodás nagyobb mérvű és lendületesebb kiépítését, nem is említve a népszaporulat feleslegeinek elhelyezését és népünk gazdasági megerősítését, a szegénységkoldus rongyainak s lelki kihatásainak levetését, stb. Egyházunk a földrajzi, gazdasági és más adottságok figyelembevételével előreláthatólag Sepsziszentgyörgyön, Marosvásárhelyen, Kolozsvárt és Budapesten kell, hogy a tanoncotthonok felállításának komoly és sürgős kérdésével foglalkozzék. Hogy milyen anyagi források megnyitása teszi ezt lehetővé, arra csak így egyszerűen nincs módunkban válaszolni, de hogy égetően szükséges az otthonok felállítása, arról közvetlen tapasztalatok győztek meg. Bejártuk a helybeli tanoncotthonokat, több tanoncot a munkahelyén látogattunk meg, tanulmányozás céljából, nyitott szemmel szemlélődtünk, eszmecserét folytattunk illetékes tényezőkkel s azt az egyöntetű benyomást szereztük, hogy egyházunk a jövőben egy igen tekintélyes lelki tőkétől esik el, ha iparos és kereskedő tanoncait nem saját otthonában s nem önmaga neveli fel. Napjainkig az iparos és kereskedő tanoncaink enyhe társadalmi lenézésessel mostoha gyermekei voltak egyházi és nemzeti életünknek. Az utca vagy az idegen, mérgezett eszmék nevelték fel őket, legjobb esetben a mester jóindulatú, vagy tág lelkiismerete. Ma az erős felekezeties színű magyar életben, ha kézen nem fogjuk őket, ismét mások fogják felnevelni, amiből ránk nem sok jó származik.

A nevelést megelőzőleg a kiválasztás sem elhanyagolandó feladat. Ehhez már az Egyház, a lelkészi, tanári és tanítói kar szoros összeműködése szükséges. Az Egyháznak kell gondoskodnia olyan szaktudással rendelkező, az egész ország ipari fejlődését szervesen átfogó egyénről, esetleg egyénekről, akik időről-időre meg tudják állapítani a különböző iparágak felvevő képességeit s ennek megfelelőleg tájékoztatást és irányítást adnak a tanoncok elhelyezkedési és érvényesülési lehetőségeit illetőleg, más szóval gazdái lesznek ennek az igen fontos kérdésnek. Azonban nemcsak tanácsokat osztogatnak, vagy segítséget nyújtanak, hanem a falúvezetők bevonásával bizonyos iparágakat is népszerűsíteneek. Napjainkban felkapott és túlzottan kultivált pálya pl. a géplakatosság. A „géplakatos“ szónak ma varázscsengése van, mely igézetesen vonzza magához a fiainkat. S ez főleg onnan van, hogy a népünk előtt szaladgáló

gépek élő reklámjai önmaguknak. Ilyen reklámokat összeállítani azoknak a foglalkozási ágaknak az érdekében, amelyek nem népszerűek, vagy esetleg lenézettek, mert ismeretlenek, de amelyek többet ígérnek a népszerű géplakatosságnál. Mint érdekességet megjegyzem, hogy amíg több székely gyermek azért ment haza Kolozsvárról, mert nem tudott a vas szakmában elhelyezkedni, addig valósággal lámpával kellett keresni üveg-szakmai tanoncokat, holott az utóbbiban nyitva áll az út a metszett üveg szakmától a látszerészetig, amelyik nemcsak „úri” mesterség, de egyúttal jövedelmező is. A tanonc irányítás tehát a természetes és kiegyensúlyozott elosztást is szem előtt tartaná, ami magában véve nemcsak egyéni, hanem nemzeti érdek is.

A kiválasztás munkája nagyobb részben természetesen a falúvezetők és középiskolai tanáraink vállára nehezedik. A tanárokat azért sorozzuk ide, mert hiszen egyházunknak és magyar életünknek az a célja, hogy iparos és kereskedő társadalmunk népünk jobb minőségéből kerüljön ki s legalább négy középiskolával rendelkezzen. Szakítanunk kell a múlttal, amikor a tanuló ifjúságunk selejtes részét irányítottuk erre a nagyszerű munkamezőre. A népi elv és gazdasági megerősödés egyenesen azt követeli, hogy a nemzet gerincét ne pusztán a szellemi foglalkozásuak, igen gyakran vérszegény középosztálya alkossa, hanem a kiszélesített és friss erőktől duzzadó iparos és kereskedő osztály is. A kiválasztást már a falusi elemi iskolában meg kell kezdeni s azt olyan tervszerűen és öntudatosan kell végrehajtani, minthacsak az egyetemnek nevelnénk. Jó lenne, ha lelkészeink és tanítóink a szülők bevonásával évről-évre tehetség-kutatást rendeznének s a gyermeket hajlamainak megfelelőleg céltudatosan nevelnék, irányítanák az ipari pályára. Elengedhetetlen feltétel, hogy minden gyermek legalább nyolc osztályt végezzen. Ez az idő a gyermek testi és szellemi fejlődése szempontjából is egyaránt szükséges. A felnőtt gyermek értelmesebben néz szembe az idegen környezettel, tehát könnyebben alkalmazkodik és sokkal sikeresebben fog hozzá a mesterség titkainak elsajátításához. (Mint kuriozumot megemlítem, hogy a Kolozsvárról hazaszökött tanoncok 90 százaléka azok közül került ki, akik csak négy elemi osztályt végeztek.) Azonkívül a magyar iskolatörvény alkalmat ad arra, hogy a nyolc elemivel rendelkezők aránylag csekély anyagi áldozattal és rövid idő alatt elvégezhessek a négy polgárit, ahonnan a tehetségesebb tanuló az ipariskolák elvégzésével feljuthat a műegyetemig. Tehát többféle alkalom és lehetőség nyílik a számára, hogy mind feljebb juthasson, több ember lehessen. A nyolc elemi viszont bármelyik szegény szülő kijáráthatja a falusi iskolában s ezzel alapját veti meg gyermeke nagyszerű jövőjének.

Az elmondottak természetesen egyformán vonatkoznak a

fiú és leánygyermekre. Ma már hamisan cseng az a mondás, mely szerint a székely ember azért küldi a leányát szolgálni, hogy tanuljon. A cselédsors és a tanulás ritka esetektől eltekintve, két különböző világot és fogalmat jelent. És kérdezzük, hogy miért ne használhatná fel az a székely leány a szolgálatban eltöltendő három vagy négy esztendőt arra, hogy varrásban, hímzésben, szövésben vagy bármi másban Isten-adta tehetségét kifejlessze, teremtő erejét, mely néha öntudatlanul is kibuggyan belőle, pallérozott szaktudásával életünk és művészetünk megszépítésére és gazdagítására fordítsa. Az alkalmi népfőiskolai, gazdasági vagy főző tanfolyamok a maguk nemében mind nagyszerű és szükséges dolgok, de arravaló leányainknak komoly életlehetőséget biztosító szakismeretet csak a tanonc- és szakiskolák adnak, csak az az élet nyújt, ahová most már tervszerűen kell irányítanunk őket. Az egyház sokat tehet ilyen irányban s ha a várakozásoknak megfelelőleg cselekszik a legszentebb nemzeti hivatást végezi el, a legbiztosabb jövő kiépítésének szilárd alapjait rakja le.

Simén Dániel.

Missziói élet.

A bécsi döntés után egyházunk belső életében nagy eltolódások állottak elő. Ezt az eltolódást egyrészt délerdélyi menekültjeink, másrészt az anyaországból idehelyezett hittestvéreink okozták, akik, mint állami vagy magánalkalmazottak találtak új életlehetőséget a felszabadult Erdély területén. Egyrészt ez a körülmény, másrészt rég vajudó szórvány-problémáink arra indította egyházunk vezetőségét, hogy a szórvány és egyetemes missziói feladatok megoldásáról intézményesen gondoskodjék. Így határozta el három önálló szórvány-gondozó lelkeszség szervezését Kolozsvár, Marosvásárhely és Nagybánya székhelyekkel. Az itt székelő missziói lelkeszség kötelessége szórvány-körzetünk beutazása, megszervezése a hitoktatás és istentiszteleti szolgálat végzése, stb. Ez meglehetősen nagy feladatot ró az illető lelkeszségekre, mert a három körzet mindegyikénél (Kolozsi, Marosi és Nagybányai körzetek) km.-beni legnagyobb sűgártávolsága (székhelytől) eléri a 120—150 km.-t. Sok más nehézség és akadály ellenére is, azonban már jórészt mindhárom szórvány-körzetben megindult a rendszeres missziói munka és Istennek hála biztatóan szép eredménnyel! — A karácsonyi ünnepek alkalmával Istentiszteletet tartottak Nagybányán, Désen, Bethlenben, Besztercén, Egeresen, Bánffy-hunyadon, Szászrégenben és a marosi körzet még két szórvány-községében. Mindenütt elérte a résztvevők szórvány-unitáriusok száma az átlag 40—45 lelket. Egyedül Désen voltak kevesebben, az értesítő körözvény elakadása miatt. Ezt kipótolandó, január hó 4-én, újévi Istentisztelet tartatott. — Mivel a ka-

rácsonyi program lebonyolítását a missziói lelkészek csak segítséggel tudták megoldani, teol. tanárok és hallgatók siettek segítségükre, akiknek ezúton is hálás köszönetet mondunk értékes szolgálatukért.

Sok szépet és biztatót írhatnánk meg szórvány-kérdésünkről, ezzel kapcsolatos egyházi és nemzeti feladatainkról, szórvány-hívek lelkes munkájáról, stb., stb., azonban a szűk keretek határt szabnak. Azonban még annyit meg kell említenünk, hogy sok szórvány-egyházközségünkben igen jóleső érzéssel tapasztaltuk a református testvér egyház lelkészeinek és híveinek igazi magyar öntudatra-ébredésből fakadó megértő támogatását és jóindulatát, mellyel templomukban hajlékot adtak az unitárius szórvány-hívek kicsiny seregének, ezáltal is bebizonyította, hogy a mai erdélyi szórvány-ügy már túlnőtt a felekezetiesség határán és az most inkább mint valaha egyetemes magyar ügy és nemzeti érdekvédelem. Külön kell kiemelniünk e helyen a besztercei és dési református lelkész testvéreinket, akik értékes támogatásukért külön köszönetünk illessen. — A legizmosabb szórvány-egyházközségünkben Besztercén, közelebbről egy „unitárius est“ rendezését is tervbe vettük, melynek keretében akarunk életjelt adni magunkról a város magyar nagyközönségének is!

Minden reményünk meg van tehát, hogy a buzgó szórvány-munkának nyomán virágzó élet fakad majd egyházunk és magyar nemzetünk épülésére, amiben különben ma már illetékes állami szervek is igyekeznek támogatni, akikkel az állandó összeköttetést központi missziói hivatalunk tartja fenn. A missziói élet előmozdítása érdekében e lap hasábjain ezúton állandóan jelentkezünk.

Központi missziói lelkész

Öntudattal...

Éjszaka volt. Csomagoltam.	Hej azóta gazdagodtam:
Hogy szolgáljam a hazámat,	Hitben, és-zben, család-számban.
Úgy tettem, mint tizenötben	Iránytjelző örként állok,
Készülődtem katonának...	Ott, ahol még magyar vád van !...

Tizenötben nem volt senkim:	Hej azóta gazdagodtam:
Csak az anyám, a jó asszony.	Tudom most már mért kell menni!
Faluvégre ő kísért el,	Volt okom rá, s büszkén vallom!
Hogy engemet megsírásson.	Megtanultam magyar lenni !...

...Hej azóta gazdagodtam!	Magyar kézben magyar fegyver!
Most már sokan gondolnak rám.	Így van ez jól, édes hazám!
Feleségem, öt gyermekem	Öntudattal állok őrt most,
S mellettük az édesanyám!	Mint egy sebzett himoroszlán !...

• Izsák Domokos.

A Berde-Bizottság keresztúri csoportjának felhívása.

KERESZTURI VÉNDIAKOK!

A keresztúri Alma Mater szól Hozzátok az új idők új kívánalmai szerint. Az Alma Mater annaleszei hálás elismeréssel bizonyítják, hogy Ti a román megszállás idején példa nélkül álló szeretettel és áldozatkészséggel tartottátok meg a székelykeresztúri Alma Matert és nagyszerűen támogattátok a székely-unitárius ifjúságot tanulásában.

Eppen ezért most is teljes bizalommal és jó reménységgel kérjük a keresztúri Véndiákokat, hogy a Berde-Bizottság nagyszerű akciója keretében egy új, erős nemzedék nevelése érdekében minden jó keresztúri vendiák hozza meg tehetsége szerinti a maga áldozatát és a székelykeresztúri Gimnázium Igazgatóságához küldje el a Berde-Bizottság céljaira szánt adományát. Egy székely diák évi tanulmányi költsége 600 pengő. Intézetünk ma is a székely unitáriusság védő bástyája. Hogy benne minél több erős ifjú harcost nevelhessünk, segítsétek mindnyájan anyagi erőtökhöz képest a Berde-Bizottságot. Támogassuk mindannyian ezt a nagyszerű nemzet-nevelő célzatú mozgalmat. Jelszavunk legyen: Kétszer ad, ki gyorsan ad.

Székelykeresztúr, 1942. január havában.

A Berde-Bizottság keresztúri csoportja nevében:
PÉTER LAJOS gimn. tanár, vendiák.

Az orosz „paradicsomról“.

Vitéz Kozma Ferenc vezérkari százados a kolozsvári unitárius kollégium dísztermében előadást tartott az orosz harctéren szerzett tapasztalatairól. Örömmel és büszkeséggel hallottuk, hogy hadseregünk méltó jó hírnevéhez s hogy a mostani nagy műszaki felkészültséggel kevés emberveszteségünk volt. A vitéz százados sok érdekes tapasztalatról számolt be, ami nagyon érdekes, de legérdekesebb az, amit a szemtanú hitelességével a bolsevizmus hatásáról mondott. A bolsevizmus valóban megvalósította a falú népe között az egyenlőséget annyiban, hogy mind egyformán koldusok, szegények, egyforma piszkos ruhában járnak. Az általános piszkos jellemző a városi értelmiségre is, mert a ruhát ott is jó hosszú időközökben az állam adja. A házasság intézménye könnyen felbontható szerződéssé vált, a gyermekek szülők nélkül kóborolnak, hogy aztán a hadseregben érzésnélküli gépekké, janicsárokká váljanak. Az általános műveltség sokkal lennebb sülyedt, mint a cárok uralma alatt volt, pedig az sem volt valami magas, az erkölcsi züllés és érzéketlenség elképesztő. Az emberek közömbösek, élet és halál

mindegy nekik, mert nem tudják, hogy a vörös kegyetlenség mikor gyilkolja le őket. Keresztény templomokban nincs istentisztelet; a keresztény templomokat raktárhelyiséggé, gyűléstermekké, vagy mozgószínházzá változtatták át. *A zsidó templomokban azonban ma is rendszeren tartják az istentiszteleteket.* Ez mindennél többet mond.

Látható csak ebből a kis ismertetésből is, hogy milyen veszélyt háritottak el a tengelyhatalmak és vitéz hadseregünk, mikor a vörös oroszokat visszaszorították s elképzelhető: mi várna reánk, ha a vörös uralom erőt vehetne rajtunk. Ettől azonban Isten megőriz. Vitéz hadseregünk a tengelyhatalmakkal együtt megdönti az istentelenek sátáni terveit és hadseregét.

Felvétel a m. kir. rendőrség budapesti rendőri őrségénél.

Feltételek:

1. Magyar állampolgárság.
2. 21 és 28 év közötti életkor.
3. Nőtlenység.
4. Katonaviseltség.
5. Legalább 170 cm. testmagasság, egészséges, erős testalkat.
6. Földműves foglalkozás.
7. Feddhetetlen előélet.

A pályázók sajátkezűleg írt és 2 pengős okmánybélyeggel, vagy szegénységi bizonyítvánnyal ellátott kérvényüket a m. kir. rendőrség budapesti főkapitányságához intézve és címezve a rendőrfőparancsnokságnál (Budapest, VIII., Mosonyi-utca 5. szám) nyújthatják be. A kérvény postán is beküldhető.

A kérvényhez csatolni kell:

1. születési anyakönyvi kivonatot, apja, anyja, apai nagyapja, apai nagyanyja, anyai nagyapja és anyai nagyanyja születési anyakönyvi kivonatait (keresztleveleit), valamint a szülők és nagyszülők házasságlevelét.
2. illetőségi bizonyítványt,
3. erkölcsi bizonyítványt,
4. legutolsó iskolai bizonyítványt,
5. nőtlenséget igazoló bizonyítványt,
6. katonai igazolványi lapot (katonák pedig katonai bizonyítványt) és
7. foglalkozást és testmagasságot (lábbeli nélkül mérve) igazoló helyhatósági (községi előljárósági) bizonyítványt.

A pályázók előjegyzésbe vétetnek és testi alkalmasságuk megállapítása végett a m. kir. belügyminisztérium által alakított sorobizottság elé saját költségükön beidéztetnek.

Akit a sorozóbizottság a rendőri szolgálat teljesítésére al-

kalmasnak minősít, annak behívása, illetőleg a rendőrtestületbe való felvétele iránt is intézkedik.

A pályázók lakásváltozásait, a még katonai szolgálatot teljesítő pályázók pedig leszerelésüket és állandó lakhelyüket annak idején a rendőrfőparancsnokságnak (Budapest, VIII., Mosonyi-utca 5. szám) akár személyesen, akár levélben, jeltessék be.

Kérem lelkésztársaimat, hívják fel híveik figyelmét erre az elhelyezkedési lehetőségre, s ha akad pályázó, közöljék azt velem.

Budapest, V., Koháry-u. 4.

Szent-Iványi Sándor
a rendőrségnél szolgáló lelkész.

MIKÓ IMRE: HUSZONKÉT ÉV. (1918—40.) Az erdélyi magyarság politikai története. A fiatal tehetséges képviselőnek eddigi nagy reményekre jogosító munkásságához méltó mű. Az elmúlt 22 év történetének tárgyalása nem könnyű, mert az események nagyon kuszáltak, sok mindennel voltak összefüggésben s minthogy benne éltünk, igen könnyen egyoldalúak lehetünk. Dr. Mikó Imre nem esett bele az egyoldalúság hibájába, hanem teljes tárgyilagossággal, a valóságnak megfelelően írja meg a román kormányzat alatt eltöltött keserves esztendőket. Ismeri jól az eseményeket s helyes történeti érzékkel azokat választja ki, melyek fontosak. A magyarságot nagyobb részében a 22 év kifosztotta, kiuzsorázta, de a magyarság azért, mint nemzeti egység megmaradt mindenkor, annak ellenére is, hogy a román kormányzat taktikája állandóan árulókat keresett és itt-ott nem is sikertelenül. A 22 év nagy megpróbáltatást jelentett, de a magyar egységet nem tudta szétbontani, ezt a helyes és igaz megállapítást tartalmazza a nagy tudással, mindig érdekes eseményekkel megírt könyv. Sok oly kérdésre találunk feleletet e könyvben, melyet eddig nem ismertünk. Különösen érdekes és sok félreértést eloszlató az a rész, amelyben a magyarság vezetőinek tragikus összeütközését tárgyalja a „Nemzeti ujjaszületés frontjába“ való belépés alkalmával. A könyv nemcsak azért érdekes, mert kitűnően megírt munka, hanem azért is, mert mi rólunk, a mi életünkről szól.

SZÉCSI FERENC: ÚJ MAGYAR SZAVAK SZÓTÁRA. A szerző azzal a bevezetést helyettesítő gondolattal írta meg művét: „Nyelvében él a nemzet“. E végből minden idegen szót ki akar irtani a magyar nyelvhasználatból s ezért a közhasználatba átment idegen szavak helyettesítésére mind magyar szavakat ajánl. Lehet, hogy a szokátlanság miatt egyes ajánlott szavai egyelőre nem könnyen honosulnak meg, de mindenesetre jobbak, mint az idegen szavak. A könyvet is, de a könyv igazi célját: az idegen szavak kiküszöbölését a magyar nyelvhasználatból, olvasóinknak, különösen pedig íróinknak figyelmébe ajánljuk.

A DAVID FERENC EGYLETÉ választmánya január havi ülésén foglalkozott azokkal a nehézségekkel, melyekkel az „Unitárius Közlöny“ kiadása körül meg kell küzdenünk. Olvasóink egyharmada a bécsi döntés által vont határon túl van, a papír és nyomdaárak nagyon fölemelkedtek és itteni, különben szép számú (2000) előfizetőnktől sem folyik be az előfizetés, nagyon sok a hátrálék. A mostani kamat mellett az alapító tagdíjak után sem kap az egylet oly összeget, amely fedezné a lap egy évi előfizetési díját. Éppen ezért a Választmány a következő határozati javaslatokat hozta:

1. Mostantól fogva az új alapító tagok díja legyen 50 P.

2. Azokat az alapító tagokat, akik régebben 500, vagy 100 leivel lettek volt alapító tagok, kérjük fel, hogy vagy egészítsék ki tagsági díjaikat 50 P-re, vagy pedig fizessenek be 2 P előfizetési díjat. Ha minden előfizető után 2 P befolyik a rendes időben, a lapot havonta 20 oldal terjedelemben, nagy ünnepek alkalmával pedig 24 oldal terjedelemben tudjuk kiadni.

Ha van igazi összetartás, akkor olvasóink eleget tesznek eme kérésnek, a hátrálékok begyűlnek s a lap akadály nélkül megjelenik minden hónap 15-én. Aki elhanyagolja az előfizetés beküldését, akaratlanul is a lapunk és szent ügyünk elsorvadásának lesz az okozója.

A központi választmány női tagjai elhatározták, hogy másoros esélyt rendeznek az Unitárius Közlöny kiadási költségei fedezésére.

Arra kérjük olvasóinkat, hogy rendezzék hátrálékaikat és előfizési díjaikat, hogy lapunk eleget tehessen hivatásának.

ISTENTISZTELETEK AZ UNITÁRIUS KOLLÉGIUM DISZTERMÉBEN. „Én pedig és az én házam, tiszteljük az Urat.“ (Józsúé 24, 15.) Az Unitárius Egyház vezetősége 1942. február hó 22-től március 29-ig terjedő időszakban vasárnapként este 6 órai kezdettel az Unitárius Kollégium dísztermében (Kossuth Lajos u. 9. I. em.) sorozatos *bőjti istentiszteleteket* tart, melyre minden érdeklődőt keresztényi szeretettel meghív és vár a *Vezetőség*. Az istentiszteleti sorozat főtétele: *Külső háborúság — belső békesség. 1. Febr. 22-én.* Prédikál Józán Miklós unitárius püspök. *Tárgy:* Külső háborúság, mint a bűn okozója. *2. Március 1-én.* Prédikál Ürmösi Károly esperes-lelkész. *Tárgy:* A bűnösség érzése és tudata. *3. Március 8-án.* Prédikál Ürmösi József püsp. titkár-lelkész. *Tárgy:* Megtérés-bűnbánat. *4. Március 15-én.* Prédikál Rázmán Mór lelkész. *Tárgy:* A bűnbocsánat. *5. Március 22-én.* Prédikál Filep Imre szörvány-gondozó lelkész. *Tárgy:* Az evangéliumi atyai kegyelem. *6. Március 29-én.* Prédikál Csifó Nagy László egyh. titkár-lelkész. *Tárgy:* Alázat és belső békesség. „Jőjjetek én hozzám mindnyájan akik megfáradtatok és megterhelgettetek és én megnyugtatlak titeket.“ (Máté 11., 28.)

Dr. GELEI JÓZSEF FÖGONDNOK ÚR NÉMETORSZÁGI ŰTJA. Dr. Gelei József egyetemi tanárt, egyházunk főgondnokát több németországi egyetem meghívta előadás tartásra. A főgondnok úr eleget is tett a meghívásnak. Előadásai befejezésével még időt szentelt arra is, hogy Hitler vezér irányításával szervezett ifjúsági mozgalmat tanulmányozza. Lapunk zárta kor Budapestre érkezett, ahol Józán Miklós püspök úrral együtt, — aki szintén Budapestre utazott Csifó Nagy László egyházi titkár kíséretében — a minisztériumban tárgyalásokat folytat az államsegély és más egyházi ügyekben.

Dr. VERESS GÁBOR MÁV. IGAZGATÓ, az Ibusz ügyvezető alelnöke január hó 22-én tartotta meg magántanári próba-előadását a kolozsvári Ferencz József tudományegyetem jogi karán, közlekedési politikának eredetéről. A kitünő tudós és közéletű férfiú előadását nagy közönség hallgatta végig. Egyházunktól főt. Józán Miklós püspök úr vezetése alatt jelen voltak Hadházy Sándor pénztárnok, Ürmösi József püspöki titkár, Csifó Nagy László egyházi titkár, Benczédi Pál szerkesztő és még többen. A kiváló tudós próbaelőadása általános jól megértett tetszésben és elismerésben részesült.

ELEMI ISKOLAI hitoktatói megbízást nyertek a következő okl. lelkészek: Imre Lajos Homoródmásra, Ürmösi Gábor Marosvásárhelyre, Dimény András Korondra. A szép munkamezón jó sikert kívánunk ifjú kartársainknak.

PETHŐ KÁLMÁN nyomáti lelkész társunknak Magyarország kormányzója a nemzetvédelmi keresztet adományozta. Pethő Kálmán a román megszállás szomorú korszakát a kolozsvári fellegvár börtönében kezdte s kiszabadulása után is a román hatóságok sokszor hurcolták hadbírótság elé. A felekezeti iskola érdekében állandóan harcolt. A jól megérdemelt kitüntetéshez sok szerencsét kívánunk.

DULL LÁSZLÓNÉ SZENT-IVÁNYI ANNA kiváló költőnő „Fehér akác” című dala a Budapesten székelő Nemzeti Kultúregyesület által február 2-án rendezett irodalmi és zenedélutánon Mandits Judit szakavatott előadásában nagy sikert ért el, zajos tetszésben részesült a nagyszámú előkelő közönség tetszésnyilvánításában. A kiváló költőnő lapunkat és naptárunkat is megtisztelti költeményeivel. Öszinte szívből kívánunk szerencsét a nagy sikerhez.

KÖRÖSPATAKI KISS KAROLY hittestvérünk 1942. február hó 5-én az Országos Rákóczi Szövetség által rendezett előadássorozatban előadást tartott „A 3500 éves magyar világnézet utolsó királya: II. János, Magyarország unitárius királya” címen. Az érdekes előadás nagy tetszést aratott.

BÖLÖNI FARKAS SÁNDOR EMLÉKÜNNEP. Február hó 2. századik évfordulója Bölöni Farkas Sándornak, a nagy amerikai utazó halálának. Az unitárius egyház s Kolozsvár művelődési egyesületei a tavaszon emlékünnepelet rendeznek a nagy férfiú emlékére. Ezzel kapcsolatosan említjük meg, hogy dr. Kiss Elek egyházi főjegyző afia néhány évvel ezelőtt kiadta Farkas Sándor „Utazás Amerikában” című művét, melyre most fölhívja az olvasók figyelmét.

AZ UNITÁRIUS TEOL. AKADEMIA NÉPFŐISKOLAI TANFOLYAMA. A teol. akadémia egy igen üdvös eszmét valósít meg: a falusi iskolából kikerült ifjak tovább képzését. E végből február 21-iki kezdettel tanfolyamot rendez, melyen kiváló előadók fogják sok fontos kérdésben irányítani az ifjakat. Az ifjak a teológiai tanárok állandó felügyelete mellett lesznek. A délutáni foglalatatoskodás alkalmával mindig velük lesz valamelyik tanár. A reggeli és estéli áhítatukat, étkezésüket, énekléseiket, városban való járkálásaikat mindig a teológiai hallgatók társaságában eszközölik. Általában a meleg barátkozásra, bizalmas együttlétre súlyt fektetnek. A közismerti és valláserkölcsös unitárius magyar öntudatosító előadások mellett a délutáni látogatásokat és tanulmányi kirándulásokat az az alap gondolat hatja át, hogy ismerjék meg a földművelő ifjak a szellemi munkások életét, munkarendjét, de ismerjék meg valamennyire az ipari munkások sorsát és életét is. Az Otthonukban való együttélésükre elgondolásunk az, hogy az ifjak

maguk közül bírót, kisbírót, pénztárost, esküdtet válasszanak. Ezek felelősek a rendért. Azonkívül belőlük fognak kitelni a naposok, akik a tisztaságra felügyelnek. A tanfolyam közepeére eső vasárnapon az ifjakat egyházi embereink, tanáraink, tisztviselőink kettősevel családjaikhoz ebédre viszik, hogy így a kapcsolat köztünk és a nép fiai közt közvetlenné válhasson. Az előadások március hó 7-én fejeződnek be. Ismertetésükre még visszatérünk.

LELKESZI KINEVEZÉSEK. A főtisztelendő püspök úr, *Szent-Iványi Sándor* budapesti hitoktatót kinevezte a budapesti egyházközség vezető lelkészének. Beköszöntője 1942 február 8-án történt meg, a hívek meleg és rokonszenves fogadtatásban részesítették az új lelkészt, kinek beiktatását Józán Miklós püspök végezte. Jó szerencsét kívánunk lelkész afiának új munkahelyén.

ROSTAS DÉNES kálnoki esp.-helyettes lelkészt — a *böloni* hívek egyhangú óhajtására — a püspök úr kinevezte, illetve áthelyezte a böloni unitárius egyházközségbe rendes lelkésznek. Rostás afiának eddigi lelkészi munkássága kezesség arra, hogy új állomáshelyén is buzgó munkájával erősíti a vallásos életet és új alapot teremt az anyagi javaiból kifosztott egyházközségnek egyházas és magyar szellemben való felépítésére. Isten áldása kísérelje!

KOVÁCSI PÁL kiváló festőművész és tanügyi férfit a kolozsvári Népművelési Tanács titkárává nevezték ki. E munkakörben már hónapok óta kiváló sikerrel dolgozik.

LÖRINCZY GÉZA volt bukaresti lelkész január hó végén teológiai tanári vizsgát tett az újszövetség szakcsoportból. Sok szerencsét kívánunk a kiváló sikerhez.

AZ EGYETEMES UNITÁRIUS LELEKÉSZKÖR MUNKÁJA. Az Unitárius Lelkészkör választmánya Ekárt Andor lelkészköri elnök vezetése mellett február 4-én Marosvásárhelyen ülést tartott, melyen az évi munka tervezete során megállapította, hogy Budapesten április hó utolsó napjain lelkészi továbbképző tanfolyamot rendez, a lelkészek számára nyári üdülőhelyet létesít, melyet nagynevű püspökéről, Ferencz Józsefről nevez el, végül pedig lelkészi segélyalapot szervez s az „Unitárius Szószék“ című egyházzertartási folyóiratot újból kiadja.

ADOMÁNYOZÁS. Csekefalván orgonánknak a most múlt 1941-ik év november havában eszközölt kijavítási és újrahangoltatási 22 P-ös költségét László Zsigmond állami nyugdíjas tanító és neje: Tarr Juliánna csekefalvi lakos híveink voltak szívesek kifizetni. Nevezett híveink korábbi adományozásaik egyike „Unitárius Közlöny“-ünk 1939 októberi példányá-

ban értéknnyilvánítás nélkül közölve lévén, adományozásaik most a következőleg nyilvánítottak: A templom építtetésének 1936-ban 103, s a toronynak ugyanekkor 100 éves évfordulati emlékünnepeyekor hét új énekes könyv (252 lei) 8.40 pengő árban. Az 1939 július 17-én egyházunkban tartott köri gyűlésre (700 lei) 23 pengő 33 fillér pénz. Ugyanekkor háziilag kötött díszes nagy úrasztali terítő (2000 lei) 66 pengő 66 fillér értékben. Így az itt kiírt adományozások együtt 120 pengő és 39 fillér.

Sófalvi Domokos.

SZABÉDI SZÉKELY LÁSZLÓ A BAUMGARTEN-DÍJ NYERTESE. Örömmel értesültünk arról, hogy Szabédi Székely László a kiváló költő afia a Baumgarten-díj nyertese lett. Szabédi Székely László ma a kolozsvári Nemzeti Színház drámai bírálója s az egyetemi könyvtár tiszviselője s így kiváló tehetségének megfelelő állást nyert. Ujabb és jól megérdemelt sikeréhez őszinte szívből szerencsét kívánunk.

SIREMLÉK. 1857-ben 100 éve lesz, hogy Kissolymoson jánosfalvi *Dénes Mózes* fiatal tanítót eltemették. Sirját a feledés moha lepte be. A ma élő nemzedék nem is tudott róla. Egyik távoli rokona *László Zsigmond* ny. ig. tanító, aki sok vallásos cselekedettel örököltette meg nevét egyházközségeink évkönyveiben, a múlt év őszén egy szép síremléket állított hamvai fölé. Nemes cselekedete nem szorul dicséretre, inkább figyelemztető sok, neves, jeltelen sirban nyugvó nagyjaink emlékének hasonló felelevenítésére. A múltak emlékét megtisztelő László Zsigmond afiát a jó Isten még sokáig éltesse.

KÖSZÖNET. Elsősorban az Egyház K. Tanács tagjainak, de mindazon lelkészársaimnak, egyházunk világi és egyházi vezető embereinek, híveinek és más szíves segítőknek, jóakarató embereknek, akik áldozatukkal vagy bármilyen pártoló-támogatásukkal lehetővé tették, hogy szolgálatomnak megfelelő nyugdíjhoz jussak, ezúton fejezem ki hálás köszönetemet. A Mindenhatót kérem, hogy adjon szebb jövőndőt, boldogabb újévet egyházunknak és hazánkknak, egyházunk vezető-embe-reink és híveink s minden jóakarató embernek. Gagy, 1942 január hó. *Benczédi Ferenc* ny. lelkész.

SZÉKELYFÖLDI UNITÁRIUS LEANYOK ÉS LEGÉNYEK MŰSOROS ESTJE BUDAPESTEN. Az ország fővárosába felkerült székelyföldi unitárius leányok és legények foglalkoztatására az unitárius egyház sikeres missziói munkát indított be, melynek első kifelé is látható eredménye volt az a műsoros est, melyet január 25-én a székely egyetemi hallgatók nagytermében rendeztek, közel négyszáz érdeklődő jelenlétében. A megjelentek közül mintegy háromezrészán nemrégiben Budapestre munkátvállalni feljött erdélyiek soraiból kerültek

ki. A műsoros ünnepélyt a Székely Himnusz vezette be. Ferencz József központi missziói lelkész bevezető szavaiban megemlékezett e munkaközösség megalakulásáról, a székely összetartás erejéről, mely a fővárosba felkerült székelyeket összefogja. A budapesti unitárius diákotthonban tanuló székely egyetemi hallgatók szabad vasárnap délutánjaikat odaajándékozzák, hogy együtt lehessenek a székely falvak fiaival és leányaival, tanítsák és szórakoztassák őket, s nem látnak semmi lealázót abban, hogy a Budapestes háztartási alkalmazottnak elszegődött székely leányt is megtáncoltassák, mint teszik azt a táncestélyeken az úri kisasszonyokkal. Ha most tanulmányi idejük alatt kapcsolatban maradnak a nép gyermekeivel, akkor mint a falú s a magyar nép leendő vezetői a jövőben is minden biznnyal együtt munkálkodhatnak majd a szebb és boldogabb magyar jövőendőért. A műsoron az alábbi leányok és legények adtak elő költeményeket: István Ilona, Szabó Ida és Ráduly Ida Homoródalmás, Vasas Ilona Bencéd, Marosi Ilona Kadács, Csoma Ida Bágy, Varga Eszti és Kovács Róza Homoródkarácsonyfalva, Gergely Julia Abásfalva, Kovács Ilona Homoródszentmárton, Solymosi Mária Medesér, Kádár Margit Kénos, Varga Ferenc Bölön. Előadták Gyallay Domokos írónak két mulattató rövid jelenetét. Az „Uj bíró“ című darabban Barabás Áron és Csegezi István Homoródkarácsonyfalva, a „Nagy. Cso-mag“ című jelenetben Kerekes Ida Gyepes, Jánosi Anna Kis-solymos és Póké Dénes Homoródszentmárton szórakoztatták a hallgatóságot. Az ünnepély megrendezése Nagy Sándor a budapesti egyházközség kántora érdeme, az egyetemi hallgatók közül lelkes segítőtársai voltak Márkos András és Benczédi Sándor. A megjelent közönség soraiban jelen volt Szent-Iványi Sándor a budapesti egyházközség lelkésze és Kelemen Béla gondnok vezetésével a presbitérium több tagja. E hangulatos kis ünnepély is a székely erő, akarat és minden szépért lelkesedni tudás bizonyosságtevése volt. Tavaszra egy szindarab bemutatására is készülnek.

BÖLÖNI FARKAS SÁNDOR halála napját lapok és könyvek tévesen közlik; egyik 1842 február 3-ra, másik február 6-ra teszi. Mindkettő téves. A helyes adat megismerése végett a 100 évvel ezelőtt kiadott szomorú jelentést teljes szövegében közöljük. „Erdélyi fő kormányzéki fogalmazó, és a „Magyar Tudós Társaság“ Tagja Bölöni FARKAS SÁNDOR jelen hó 2-kán estvéli 8 órakor egy jobb életre átszenderüle, — közhasznú élete 47, szolgálata 27., rövid évekre terjede annak, kit a két Magyarhon testvérileg ölele; — e' Honban több üdvös eredményű társulatok alapításának örök becsben marandand emléke; Nemes Háromszéken lakó egyetlenegy leánytestvére, es' rokonai még nem sejték veszteségüket.

Hült porai jelen hó 4-kén délutáni 4 órakor fognak nagy-piactéri szállásáról a köz temetkező helyre kísértetni.

Kolozsvárott, Télutó 3-kán 1842.“

ADOMÁNYOZÁSOK ÉS ALAPÍTVÁNYOK. Egyházi Főtanács 1941 nov. 16-án tartott ülése 12/d jegyzőkönyvi pont alatt az alábbi alapítványokat és adományokat fogadta el: Özv. Báró Bánffy Ferencné az irisztelepi missziói építkezésre 1000 (ezer) P, 1921-ben végzett oszt.-társak 445 P 50f., Végh Benjámín a Sepsiszentgyörgyön levő Templom-utca 23. szám alatti mintegy 26.000 (huszonhatezer) P tiszta hagyatékot jelentő telkét hagyta a Nyugdíjintézet részére, firtosváraljai egyházközségnek Kozma Miklós 10 pengőt, kobátfalvi egyházközségnek Deák Mózes és Deák Annak 40 P, Péterffy Albert és neje Márton Erzsébet téli gazd. iskolának 233 P ért. pénzszekrényt, dr. Ferenczy Géza tb. fg. a háromszéki egyházkörnek 333 P, dr. Ferenczy Géza tb. főg. a sz.-keresztúri Báró Orbán Balázs alapítvány pótlására 150 P, Bálint Jakab kórispataki énekv.-tanító 33 P, Zsakó testvérek néh. Zsakó Lenke emlékére 1000 (ezer) P, dr. Ferenczy Géza tb. fg. a gagyi egyházközségnek néhai nagyszülői emlékére 166 P, dr. Ferenczy Géza tb. fg. a nagyajtai egyházközségnek 666 P, Sándor Mózes Katona és neje Homoród-Almáson 16 P, Ferencz József és neje Uzoni Róza nagyajtai lakosok 100 P, Simén Domokos lelkész és neje elhalt kislíuk emlékére 33 P, Péterffy Albert tb. köri felügyelőg. — az évtől kezdve életében évenként befizetendőleg 500 P adományt jelentett be, Buzogány Kálmán lelkész és neje, szül. Raffaj Ella 666 P-t fizettek be s ígérték, hogy ez összeget rövid időn belül 1666 P-re egészítik ki alapítványképpen; dr. Lőrinczy István, Lőrinczy Zoltán, Lőrinczy Géza, Lőrinczy László, Lőrinczy Lajos szülei házasságának 50 éves évfordulója alkalmából 2000 (kettőezer) P alapítványt tettek a székelykeresztúri gimnázium javára. Egyh. Főtanács örömmel állapította meg azt a nemes áldozatkészséget, mely egyháztársadalmunk minden rétege részéről oly dicséretméltóan megnyilvánult és a maga részéről hálás, e helyen is köszönetét fejezi ki a nemes adományozóknak. Óhajtja, hogy e buzgó szívből jövő adományok szolgáljanak követendő példaadásul híveink körében.

ELJEGYZÉS. *Varró Rózsika és Kisgyörgy Sándor* magyarpéterlakai főjegyző február hó 7-én tartották eljegyzésüket. Sok szerencsét kívánunk.

Halálozások.

KOVÁCS MÓZES azon kevesek közé tartozott, aki egész életét a közügyek szolgálatának szentelte. Szerény viszonyok közt, szép tehetséggel megáldva, a papicsaládban nyert vallá-

sos lélektől indítva mindig csak jót cselekedett. 83 életéből 50-et töltött a kissolymosi egyházközség előljárói között. Tanácsa, szava, cselekedete mindig annak javát munkálta. Adománya zása ne jével emlékük sokáig őrizni fogja. A községnek is hosszú időn át egyik vezetője. Áldott életét a múlt év szeptemberében fejezte be. Nyugalma legyen csendes.

LÁSZLÓ GYULA TESTNEVELÉSI TANÁR HALÁLA.

Kolozsvárt január hó 31-én, rövid, de súlyos betegség után elhunyt László Gyula ny. testnevelési tanár és 11 éven át volt kollégiumi titkár, 78-ik évében. Temetése február 3-án d. u. 3 órakor volt az Unitárius Kollégium előcsarnokából.

A temetésen az unitárius egyház tagjain kívül jelen volt dr. *Mész Gyula* tankerületi főigazgató, a kolozsvári középiskolák igazgatói, a sportkörök képviselői, volt tanítványok és barátok nagy csoportja. A temetési szertartás a gimn. ifjúságának dalárdája gyászzenekével kezdődött, aztán *Józan Miklós* püspök tartott mély gondolatokkal teljes imát és gyászbeszédet. A teológiai tanári kar nevében *Gálfi Lőrinc* teol. tanár, a gimn. tanári kar nevében pedig *Benczédi Pál* vallástanár tartott búcsúbeszédet. Utóbbi a temetőben a lelkészi szertartást is teljesítette. A tanuló ifjúság nevében *Székely László* VIII. gczn. tanuló tartott megható búcsúbeszédet, a dalárda pedig gyászdalokkal búcsúzott az intézet hűségese tanárától és titkárától, aki édes anyja mellett nyert sokat dolgozott testének örök pihenést. A gimn. igazgatósága és tanári kara külön szomorújelentést adott ki s ravatalára koszorút helyezett. Koszorút helyezett ravatalára az E. K. T., a tanuló ifjúság és több sport egyesület. Lapunk vezető helyén közöljük Benczédi Pál vallástanár búcsúbeszédét.

PAP ZSIGMOND HALÁLA. A Magyar Népből olvastuk, hogy január hóban Benczéd községben 89 éves korában elhalt Pap Zsigmond. A magas kort elért férfiú fiatal korában a községnek és az egyházközségnek sokáig vezető embere volt, a közügyeknek mindenkor erős harcos férfja. Isten kiváló humorral, éles kritikai elmével áldotta meg. Vasárnap délutánonként az egész falú népe az ő zamatos székely tréfáin mulatott, vagy pedig régiokról szóló elbeszélésein épült. Tréfáit, híres mendásait Udvarhely megyében széles körben ismerik. A régi emberek családfáját és történetét széles körben ismerte s azokról sok jóízű történetet beszélt el az érdeklődőknek. Benne a múltnak erős oszlopa dőlt ki az élők sorából. Gyallay Pap Domokos, a kiváló szerkesztő és író édes apját gyászolja az elhunytban.

NYUGTÁZÁS. Az egylet pénztárába január 11-től február 7-ig előfizetői díjat fizettek: Unitárius Egyházközség Mede-

